

scheurd of hellen angstwekkend voorover. Alle zijn, helaas! gedoemd eenmaal te verzinken in die naargeestige zee....

Hoe boeiend Alma zulke beschrijvingen van het donkere noorden ook vinden mocht, zij gaven haar toch een griezellig gevoel. Veel liever hoorde zij Jaromir spreken over zijn geboortegrond.

Dat land was rijk aan hooggelegen, uiterst steile bergruggen. 's Winters was het er ijsig koud. Zelfs het mos kon het er dan niet harden. Hij die met levensgevaar durfde wagen die bergen te beklimmen, moest vaak tot zijne heupen waden door de sneeuw.

Des zomers daarentegen was het ongelooflijk heet. Alle plantengroei werd dan gedood door de zon. De rotsen die het meest daaraan waren blootgesteld, konden zoo gloeien, dat zelfs de meest onversaagde het niet zou beproefd hebben ze te betreden, al ware hij nog zoo dik geschoeid. Wanneer men zulk een rotswand even aanraakte met de vlakke hand, gilte men het uit van de pijn.

In gedachten lei Alma mede heur hand op zoo'n brandende rots, en die aanraking deed haar tintelen van genot.

Vroeger zou het blonde kindeke meer bekoord zijn geworden door de beschrijving of het zien van iets liefelijks. Maar sinds lichaam en ziel waren gerijpt door den hartstocht, had heur smaak zich gewijzigd. Het liefelijke moest onderdoen voor het krachtige.

Nog voor luttele weken bijvoorbeeld, wandelde zij nooit anders dan in de morgenuren, wanneer het licht zoo schalks komt omlaag klauteren, — en tegen den avond, wanneer het in lange lijnen peinzend langs den bodem glijdt en boomen, heuvelen en huizen doet verzinken in aangenaam gedroom. De middag echter met zijn loodrechte stralen had heur nooit kunnen behagen.

Thans stond juist de middag bij Alma bovenaan.

Dan ging er, vond zij nu, iets door de natuur als de forsche, schoon kalme ademhaling van een lustigen Olympusbewoner, die, den arm gekneld om een der gindsche dryaden, zich schuil hield in het dichte loof.

Die ademhaling hoorde zij in het gegons van myriaden insecten, onvermoeid rondwarrelend om stralen schietende bloemen, of wel haastig elkaâr achtervolgend, van den bodem op den grasspriet, van den grasspriet in de trillende lucht, gedreven door den hevigen drang om uit hun overvloed van leven nieuw leven te scheppen....

Hoewel Alma met den dag haar geluk nog voelt klimmen, op de lange strook lichts vallen toch af en toe enkele donkere plekken.

Doch deze zijn vluchtig en klein als de schaduw geworpen door een voorbij snorrenden vogel.

Jaromir denkt namelijk nog steeds — hoe zou 't anders kunnen? — dat de schoone aan wier zijde hij iederen middag mag vertoeven, dezelfde is die hem het eerst verscheen nu een paar maanden geleden, verdiept in de aanschouwing der violette mollusken.

Alma is voor hem nog steeds Ilma.